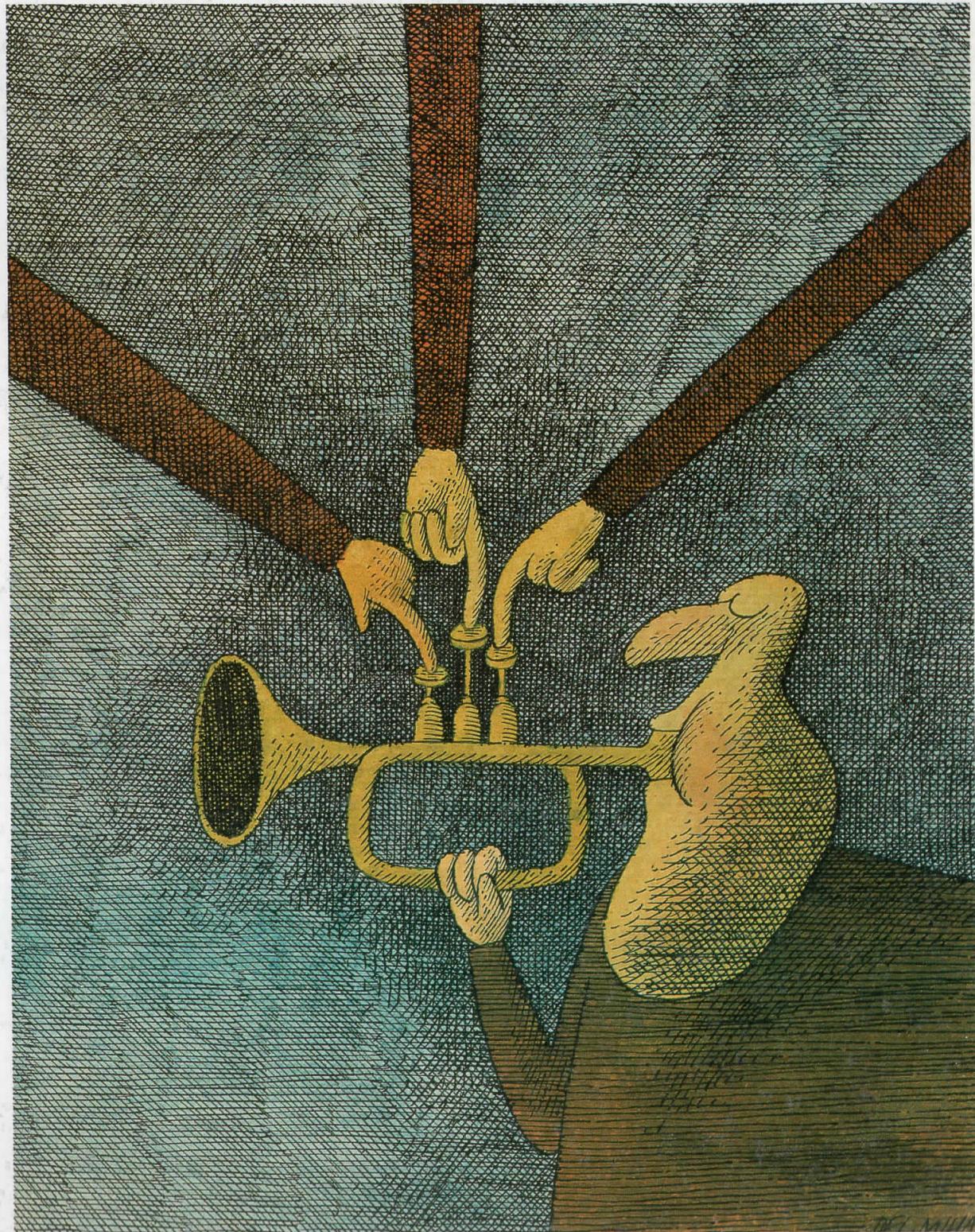

УМЕТНИЧКА
ГАЛЕРИЈА „СКОПЈЕ“,
СКОПЈЕ –
МАКЕДОНИЈА
ЈУНИ – 1993

ART GALLERY „SKOPJE“,
SKOPJE-MACEDONIA
JUNE – 1993

ДЕЛЧО
МИХАЈЛОВ
*DELČO
MIHAJLOV*

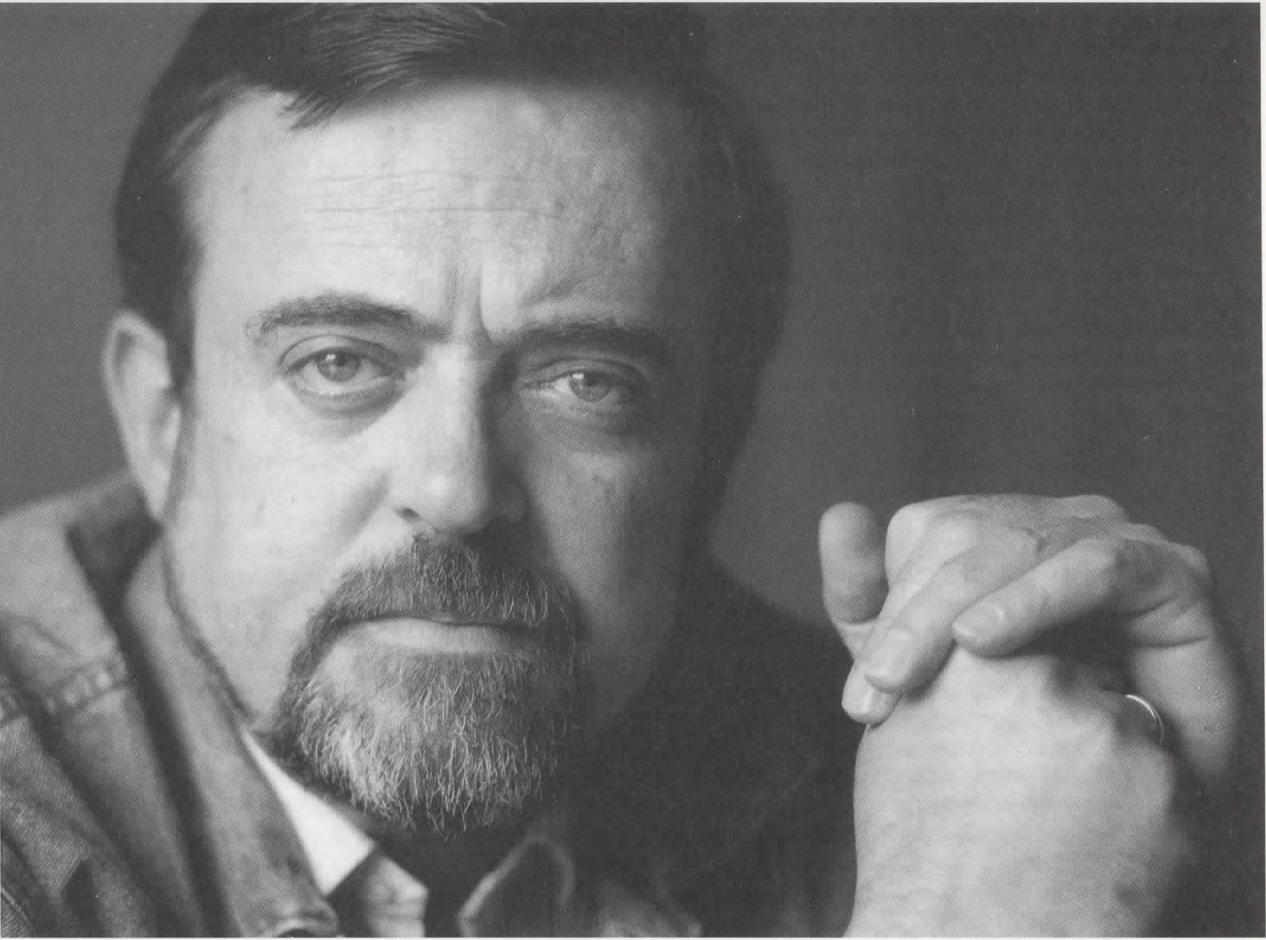

TEC. MIHAICĂ

ДЕЛЧО МИХАЈЛОВ

DELČO MIHAJLOV

БИОГРАФИЈА

Роден во Скопје, 27.XI.1947. Архитектонски факултет завршил во Скопје 1974. Негова прва карикатура е објавена 1961. Од 1963-1975, интензивно објавува карикатури во дневните весници во нашата република и во разни часописи и списанија во странство. Од 1975-1985, интензивно учествува на изложби на карикатури, конкурси и фестивали. Во исто време се занимава со анимирани филмови. Од 1985-1992, редновно објавува карикатури, дневно-политички и ангажирани. Комесар е и учесник на првата самостојна презентација на современа Македонска карикатура во странство, поточно во Толентино-Италија, во 1982 год. Во 1973 ја објавил книгата „Зошто не“ (едиција „Современа карикатура и афоризми“) во издание на НИО „Студентски збор“ Скопје. Во издание на Здружението на карикатуристите на Македонија објавил монографија „Делчо Михајлов“ (едиција Македонска карикатура) во 1987. Член е на здружението на карикатуристи на Македонија од неговото формирање 1981. Член е на друштвото на филмските работници на Македонија од 1978. Учествувал на голем број групни изложби во нашата република и странство (Париз, Монреал, Рим, Токио, Франкфурт и др.) неговите карикатури се застапени во светските музеи на карикатурата во Толентино-Италија и Монтрел-Канада. Живее и работи во Скопје.

Адреса: Делчо Михајлов, ул. Даме Груев 5/VI-10
91000 Скопје, Република Македонија, (тел. 223-186)

BIOGRAPHICAL NOTE

Born in Skopje, 27th Nov., 1947. Graduated from the Skopje Faculty of Architecture in 1974. First published cartoon in 1961. In the period between 1963 and 1975 he published cartoons extensively in daily papers in our Republic as well as in various magazines abroad. In the period between 1975 and 1985 he took an active part in various cartoon exhibitions, competitions and festivals. At the same time, he was also engaged in making animated films. Between 1985 and 1992 he regularly published political cartoons. He was the Commissioner of and a participant at the first independent presentation of Contemporary Macedonian Cartoon abroad, i.e. in Tolentino, Italy, in 1982. NIO „Studentski zbor“ from Skopje published his book „Why Not“ in 1973 (the „Contemporary Cartoon and Aphorism“ Series). The Society of Cartoonists, of Macedonia published the Monograph „Delco Mihajlov“ (Macedonian Cartoon Series) in 1987. He has been a member of the Society of Cartoonists of Macedonia since its foundation in 1981. He has been a member of the Society of film Workers of Macedonia since 1978. He has participated in a number of group exhibitions in our Republic as well as abroad (Paris, Montreal, Rome, Tokyo, Frankfurt, etc.). His cartoons have been displayed in the World Cartoon museums in Tolentino, Italy and in Montreal, Canada. He lives and works in Skopje.

Home address: Delco Mihajlov, Dame Gruev 5/VI – 10
91000 Skopje, Republic of Macedonia (phone no. 223-186)

ИЗРАЗ СО БУЈНА МЕТАФОРА

Цели три децении Делчо Михајлов, будно и строго, ги следи фрустрациите на ова наше невротично време во кое личните и колективни конфликти беа манифестирали и во облици на непомирливи судири. Во овие настани, како и секој творец, тој не е рамнодушен посматрач туку се јавува во улога на повикан автори чии записи се и драгоцен коментар. Станува збор за релација, која кореспондира со суштини битни како опит во развојот.

Мораме да признаеме дека улогата што ја одигра карикатурата, како еден од најсуптилните творечки изрази кај нас, ниту одалеку не е изанализирана и прокоментирана. И покрај фактот дека карикатурата била оставена сама на себеси и на marginите на општествениот интерес – таа покажа виталност која ги надживеа сите ефемерности на таквото време и таквите погледи и одигра исклучителна улога: го охрабри заробениот човеков дух, ја измести неговата рамнодушност, ги надгради и дооблагороди етичките норми на малиот, анонимниот и отфрлен човек во чие име шпекулираат и манипулираат антихумани принципи. Сето ова и многу што друго, карикатурата како творештво го оствари низ богата гама изрази: од најлуцидни и најсуптилни предочувања – до најфронтални противставувања. Во сето ова, придонесот на Делчо Михајлов и на генерацијата на која ѝ припаѓа е повеќе од драгоцен и голем. Првите две децении на ова слободно македонско столетие, карикатурата како и се друго, независно од исклучителната дарба на нејзините автори, беа децении во кои и овој вид творештво носеше печат на идеолошка лимитираност на свеста: во принцип тоа беше политичка карикатура чија мета беа капитализмот и империјализмот, а потоа Сталин и сталиноидите.

Вистински и сестран творечки ангажман, карикатурата и хуморот кај нас зачнаа шеесетите години.

Точно во тоа време се јавува и Делчо Михајлов, кој својата творечка добра и инстинкт постапно ги опита во сите ликовно-графички форми на хуморот: карикатурата, стрипот, анимираниот филм.

Поретко и во чисти – литерарни форми. Таа генерација, значи, минувајќи преку сите идеолошки заседи, минувајќи низ пеколот на првичните но остри судири со идеолошкиот канон, успеа да ги превозмогне сите директни и индиректни закани („Тумороу уил би бетер“!) и да си обезбеди свое високо место во современото македонско уметничко творештво и новинарство во Македонија. Оваа генерација карикатуристи, практично, ја надоместуваше и улогата на графитот, на тоа ново „урбано насиљство“, чија теза беше „ситуационистичката интернационала“. Станува збор за пробивот на една надбалканска идеја, за облик на духовно култивирање, кое отворено им се противставуваше на фолклорните вулгаризации, кои во име на хуморот ги протежираа многумина бездарници, особено преку книжевно-сценските медиуми. Генерацијата карикатуристи, на која ѝ припаѓа и Делчо Михајлов, оствари бујна поетичност која станува сè поделотворна. Тоа е повеќезначаен дискурс, кој своите форми ги интегрира во ареторички пораки и специфична естетика. Делчо Михајлов застана во одбрана на незаштитениот, анонимен, невин и благороден човек, кој не ги затвора очите за да ѝ погледа на вистината. Тој и таков човек во карикатурите на Делчо Михајлов не е осамен: по правило тој е во „друштво“ со својата спротивна страна, тоа се две етички позиции кои антиципираат сушта реалност: едниот соопштува дека „сè во животот постигнав со моиве две раце“, другиот – „јас сè постигнав со моиве два прста“! Тие два покорнички прста на Македонија ѝ нанесоа трауми и доведоа до старатни социјални и други неправди. Тој мал и анонимен јунак на Делчо Михајлов, во едно исклучително деликатно време ќе има сила да изусти: „во последно време сè понагласено дејствува граѓанска десница, но во редовите на СК имаме и доста леваци“! Карикатурата на Делчо Михајлов, ќе повлече и теза дека: „влечеме генијални потези со погрешни фигури“! Таа карикатура оптимистички ќе извика: „главата горе но – шапката долу“! Со други зборови: можеби некој ќе намире да фрли динар – два во неа. Етички лајтмотив на неговата естетика ќе бидат политичкиот парадокс и вертикалата на социјалната обесправеност. Времето во кое се остварува ова карикатура е време на отворена побуна: тоа е нов облик на интервенција во средина која постепено го прифати овој суптилен код за побуна против сè: со прегнатни средства, карикатурата кај нас му се противстави на идеолошкиот тотем и духовна унификација и преку форми на класична графичка семиокрација. Така, македонската карикатура, во која е голем придонесот и на Делчо Михајлов, со изненадувачка инвентивност израсна во твречка авангарда. Таа авангарда отворено му се спротивстави на помрачените ум, му се спротивстави на обесчестувањето на малиот и невин и незаштитен човек. Со средства вон јазикот,

AN EXPRESSION OF A RICH METAPHOR

For three decades, observantly and strictly, Delco Mihajlov has been pursuing the frustrations of these neurotic times of ours, when personal and collective conflicts have also been manifested in the form of irreconcilable collisions. In the course of these events, like every creator, he has not been an indifferent observer, but has adopted the role of a competent author whose notes also present a valuable commentary. It is the question of relation which corresponds with essence that is substantial as a kind of an experiment during the development. We must admit that the role of the cartoon, being one of the most subtle forms of creative expressions, has rarely been an object for analysis or comment. In spite of the fact that the cartoon has been left to itself, on the margins of social concerns, it has shown a vitality that has outlived every short-lived fad or trend and has played a crucial role: it has encouraged the enslaved human spirit, stirred his indifference, and has rewarded and ennobled the ethical standards of the little man, anonymous and rejected, in whose name anti-human principles have schemed and speculated. The cartoon has achieved all this and much more, besides as an art form displaying the whole gamut of expressions: from the most lucid and most subtle anticipations to the most frontal conflicts. In the midst of all this, the contribution of Delco Mihajlov and of the generation he belongs to is more than valuable. It is immense.

In the course of the first two decades of Macedonian's freedom this century, the cartoon has, much like everything else and regardless of the extraordinary talent of its authors, carried the stamp of an ideologically limited consciousness: generally speaking, it has been political, and its targets were capitalism and idealism, and later on Stalin and the „Stalinoids“.

As a genuine and versatile creative commitment, cartoon and humour in our circles were conceived in the course of the sixties. It was precisely at that moment that Delco Mihajlov appeared on the scene, who has gradually tested his creative talent and instinct in every artistic – graphical form of humour: the cartoon, the comic, the animated film and less frequently in pure literary forms, too. That means that, in skirting every ideological ambush and going through the inferno of the first severe collisions with the ideological canon, his generation has managed to overcome every direct and indirect threat („Tomorrow will be better“!) and to secure for itself a high place in contemporary Macedonian artistic creativity and journalism.

This generation of cartoonists practically, has also, speaking, filled the role of the graffiti, this new „urban violence“, whose thesis was the "situational internationale". We are talking here about the breakthrough of a super – Balkans idea, of a form of spiritual cultivation which openly resisted those folklore vulgarizations, which were favoured by many a giftless "artist", particularly through different literary – stage media with the name of humour. The generation of cartoonists to which Delco Mihajlov belongs has achieved a rich poetic which has been becoming more and more efficient. It is a polysemantic discourse, which has integrated its forms into messages short of rhetoric, and specific aesthetics.

Delco Mihajlov rose in defense of the unprotected, anonymous, innocent and noble man, who does not close his eyes so that he may look truth in the eye. This man is not lonely in the cartoons of Delco Mihajlov: he is, by rule, in the "company" of his opponent, it is two ethical positions that anticipate pure reality: the one affirming that "I have achieved everything in my life with my own two hands", the other "I have achieved everything with my two fingers"! These two humble fingers brought such deep traumas to Macedonia and inflicted grave social and other injustice.

This small and anonymous hero of Delco Mihajlov's will, at an extremely delicate moment, have the courage to utter: "...the civil right has been extremely active lately, but there have been quite a number of lefties among the members of the Communist Party"! Delco Mihajlov's cartoon will also bring up the thesis that: "We have been making brilliant moves with the wrong chess pieces"! That cartoon will shout with optimism: "Keep your head up, but – your hat down"! – just in case someone goes by who would be willing to drop in a coin or two. The ethical leitmotif of his aesthetics will be the political paradox and the vertical of social injustice.

The times in which this cartoon is being accomplished are the times of an open rebellion: it is a new form of interference in an environment which gradually accepted this subtle code for rebellion against everything: with burdened means, cartoon has, in our circles, defied the ideological totem and spiritual unification additionally through different forms of classical graphic semiocracy. Macedonian cartoon, to which Delco Mihajlov has made

Делчо Михајлов афирмира ефектна експресија на грч и непомирливост. Во таа метафора има многу гнев, има и мазохистичко самокамшикување, но и пред сè – таа метафора стана во одбрана на човечкото у човека.

Од дневна дискретна досетка, карикатурата на Делчо Михајлов прерасна во асоцијативна, мошне често херметичка иронија. Втемелен врз парадоски и противречности, символистичкиот ракурс на неговата карикатура општи со суптилни сублимни реакции: од инстинктивна смеа – до вистинска гротеска. Нејзиниот психолошки амбиѓитет најчесто е резултат на идеално совпаѓање помеѓу темата и нејзината графичка антиномија.

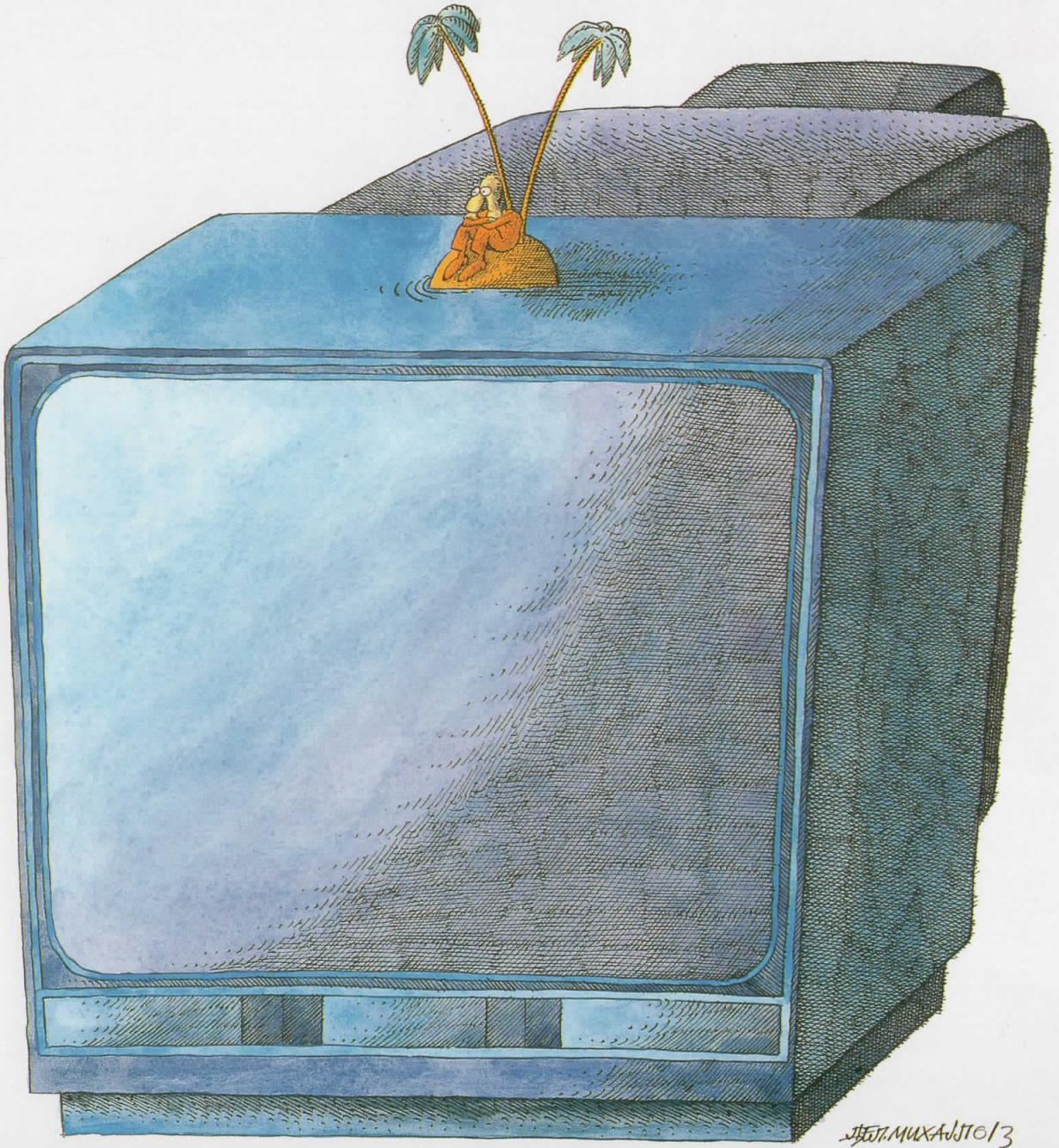
Доколку веќе животните не се смеат и доколку има смеа „погорчлива и до солзите“ – тогаш најголемиот број Македонци се изразити Платонисти: Платон тврдеше дека гладните најчесто се смеат...

Анте Поповски

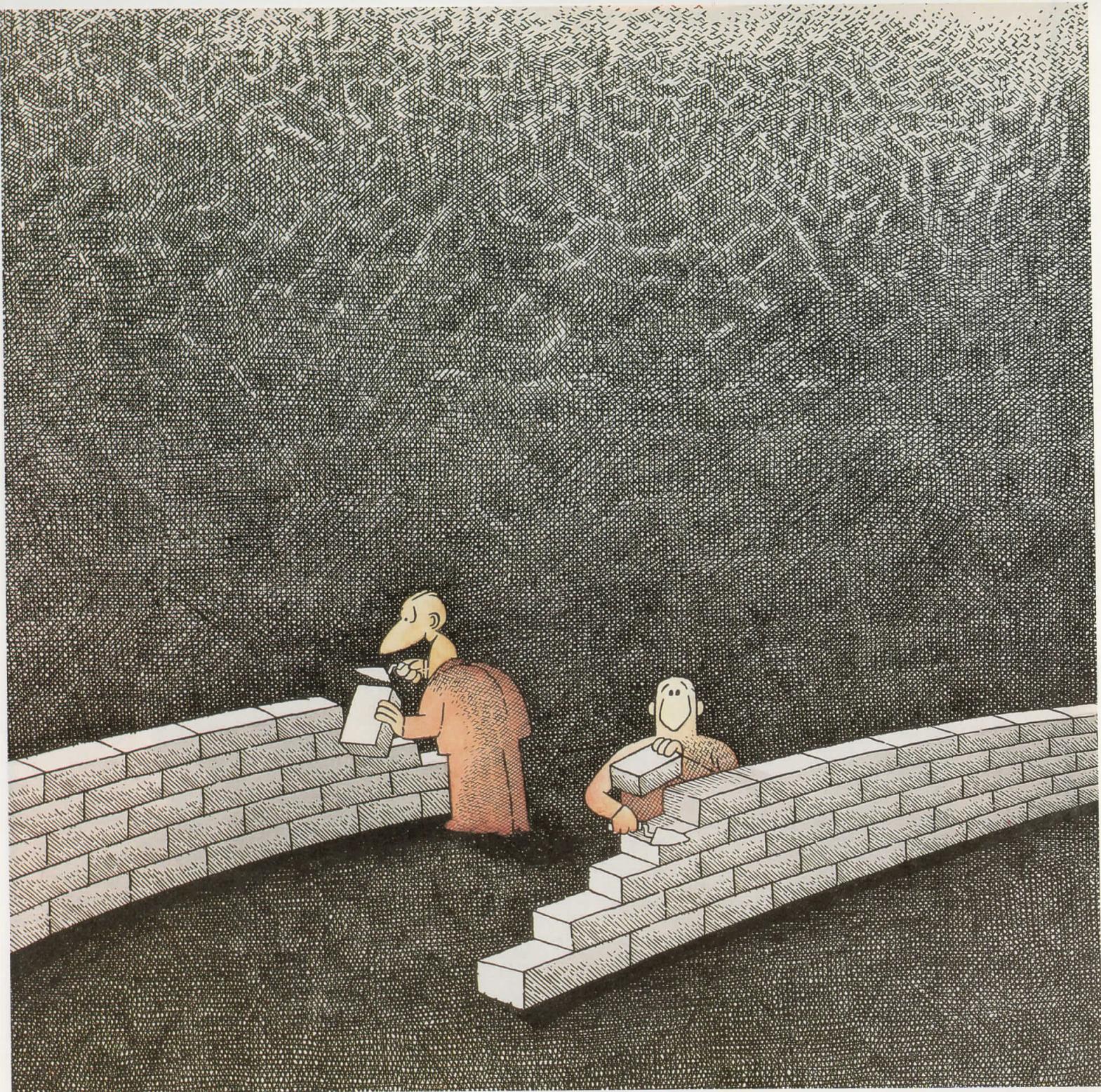
a considerable contribution has, with surprising inventiveness thus grown into creative avant – garde. This avant – garde openly defied the disturbed mind, and defied also the dishonouring of the little man, innocent and unprotected. Delco Mihajlov achieves recognition for the efficient expression of crampedness and the irreconcilable, using means that are beyond language. This metaphor contains a great deal of wrath, and masochistic self flagellation, but, above all – this metaphor stood in the defense of the human in man. Delco Mihajlov's cartoon has, from a daily discret joke, become an evoking, quite often hermetic irony. Based on paradox and contradictions, the symbolic standpoint of his cartoon communicates with subtle and sublime reactions: from instinctive laughter – to the genuinely grotesque. Its psychological ambiguity is most frequently the result of an ideal compatibility of the theme and its graphic antinomy.

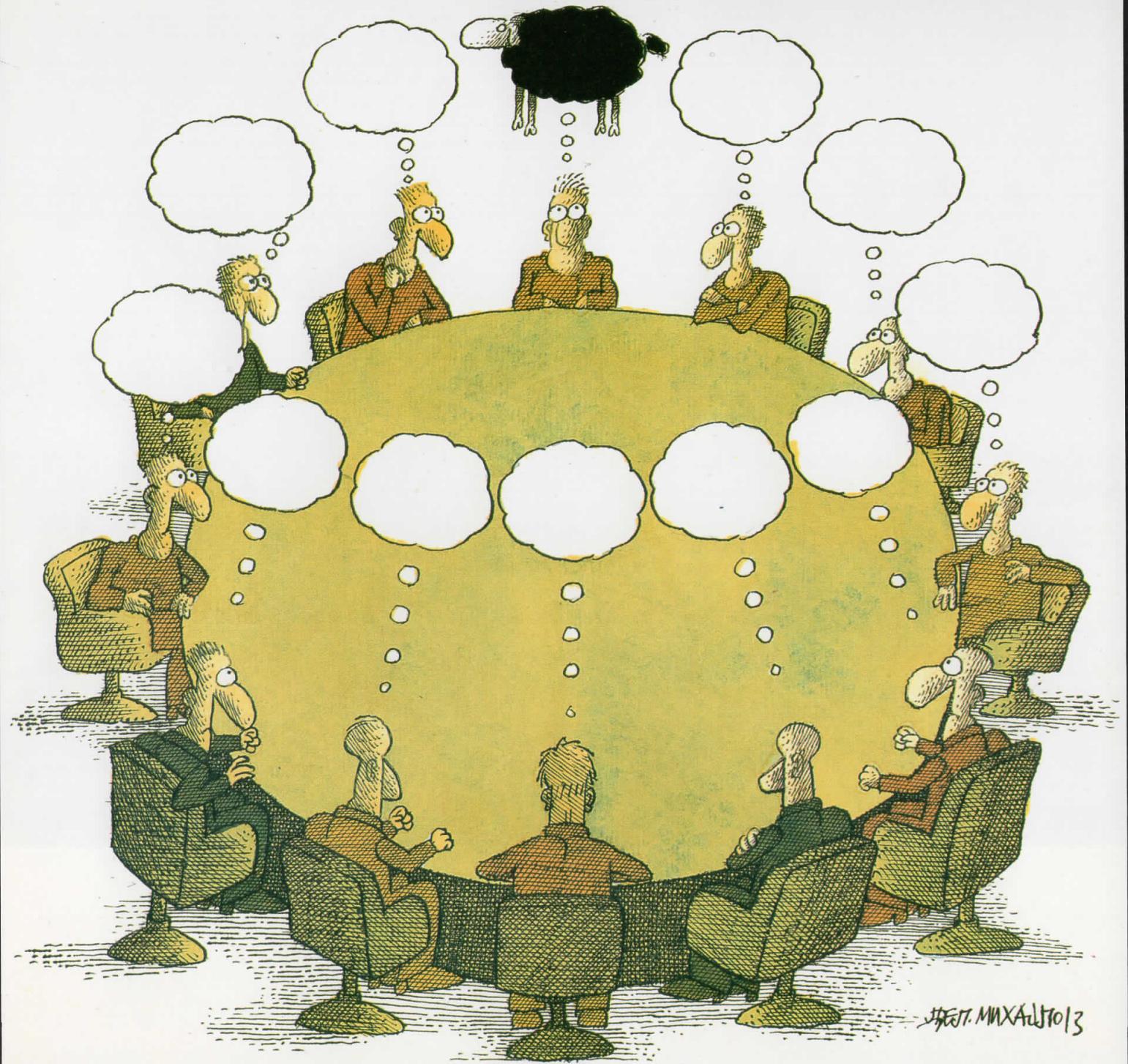
Since animals can not laugh and since there is laughter "bitterer even than tears" – then the majority of Macedonians are distinct Platonists: Plato claimed that hungry people are the ones that laugh most frequently...

Ante Popovski

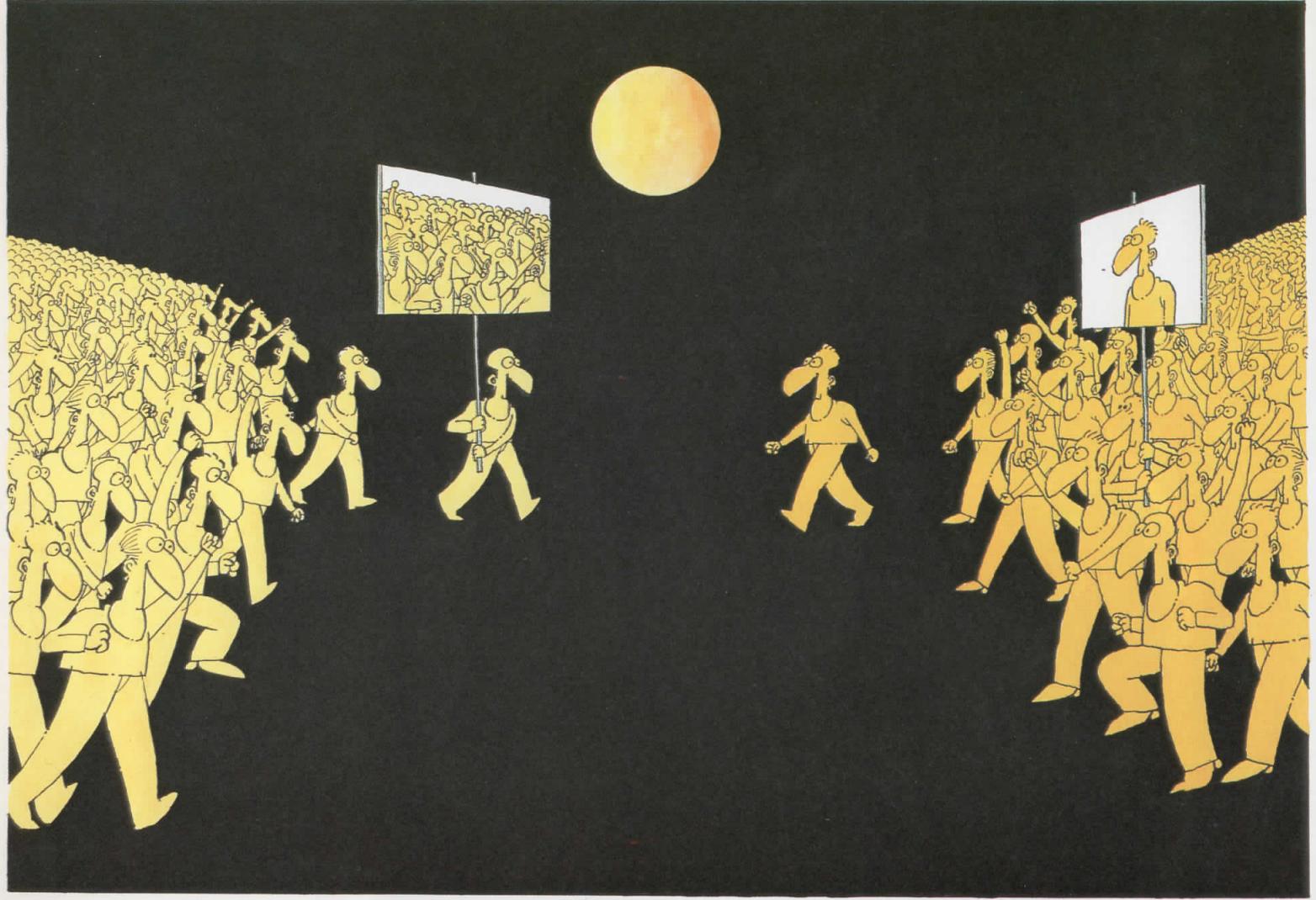

NEJMUXAJTO/3

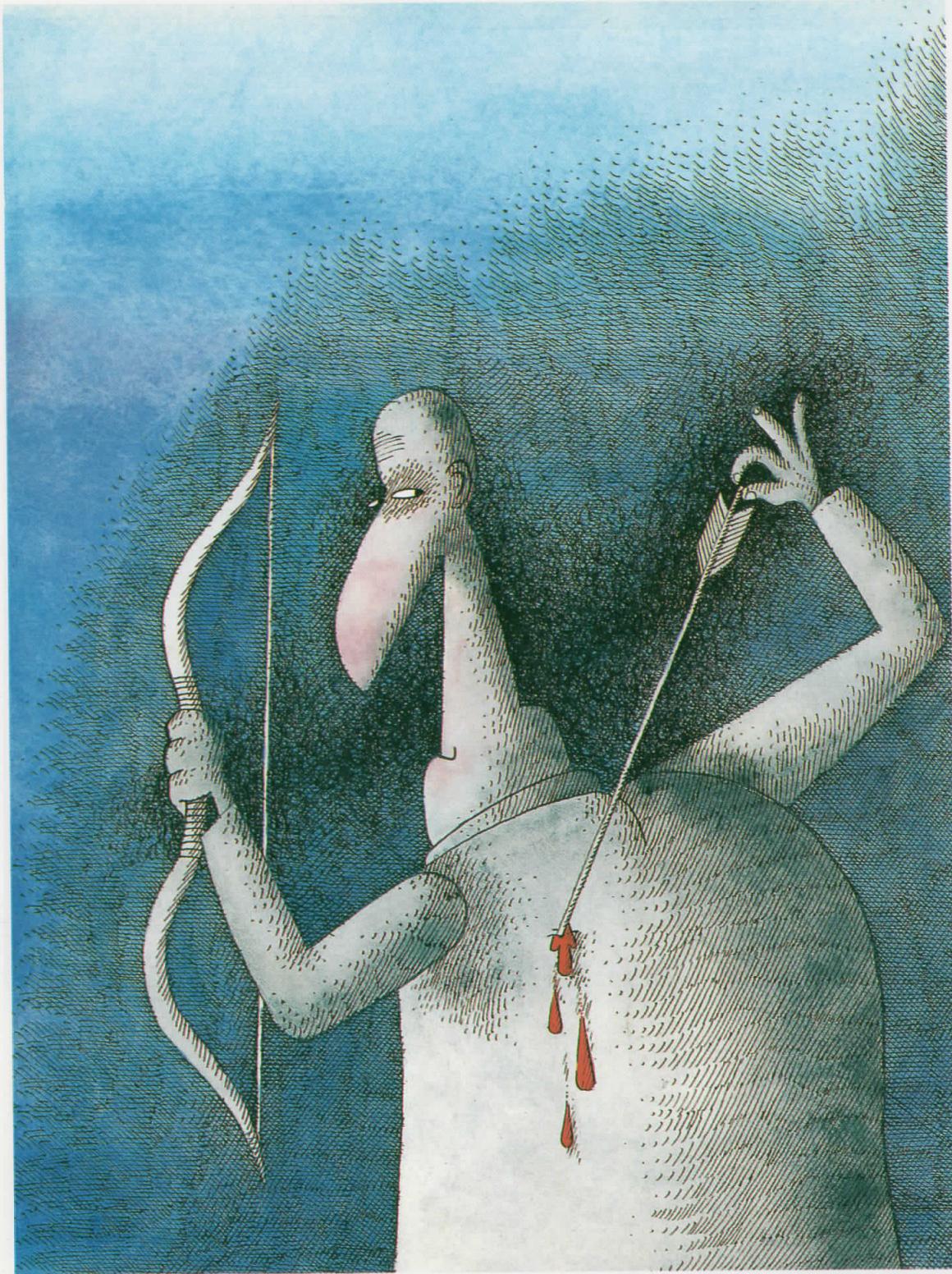

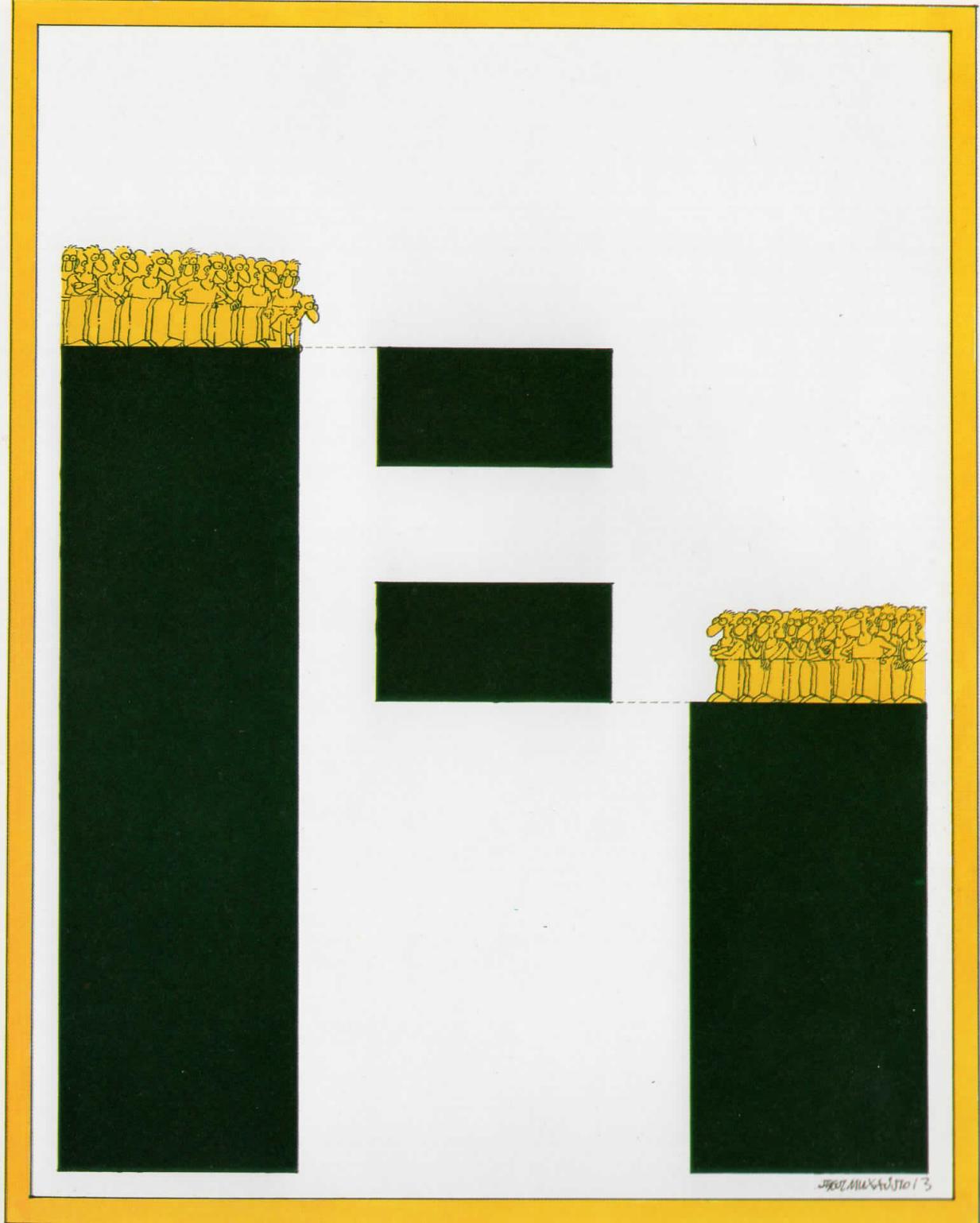

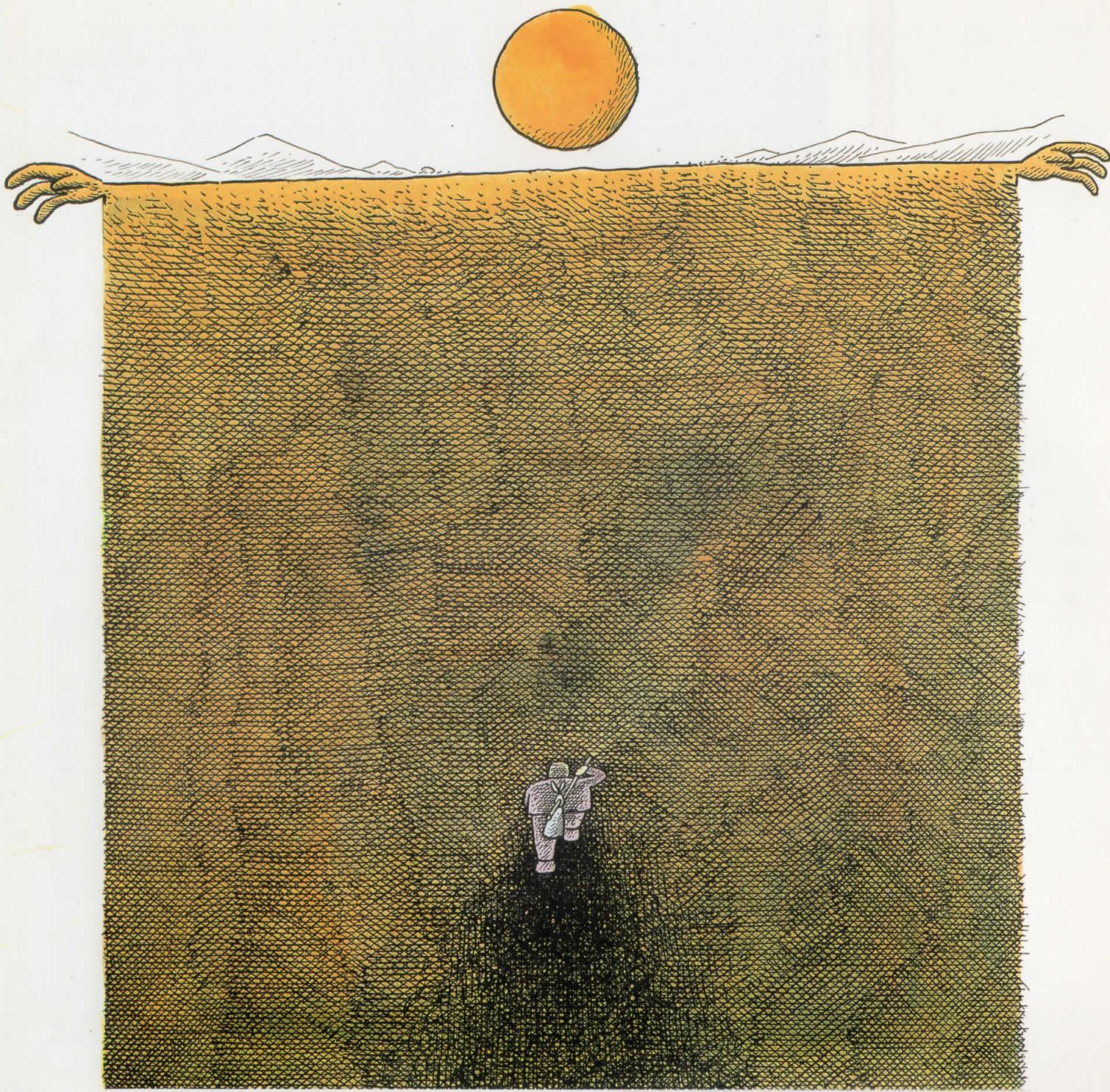

MUXA DE SEPE

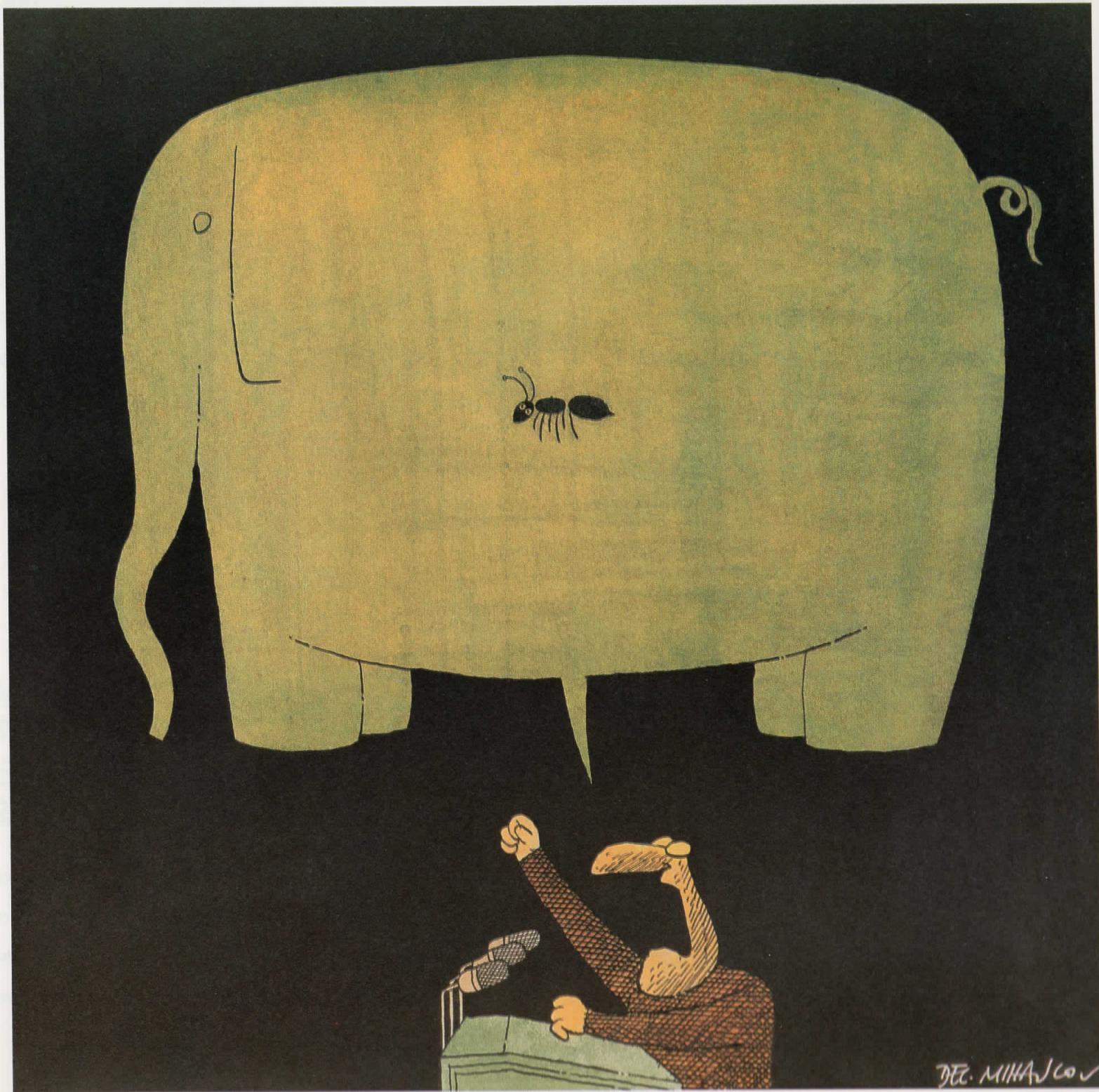

Ю. МИХАЙЛОВ

STEF. MUXAU 57013

НАГРАДИ ЗА КАРИКАТУРА:

- 1974 – ЉУБЉАНА, III НАГРАДА
1977 – АКШЕХИР (ТУРЦИЈА), СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА
1978 – ИСТАМБУЛ (ТУРЦИЈА), СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА
1979 – БОРДИГЕРА (ИТАЛИЈА), СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА
1980 – КНОК ХЕИСТ (БЕЛГИЈА), СПЕЦИЈАЛНО ПРИЗНАНИЕ
– СКОПЈЕ, II НАГРАДА
1981 – ТОКИО (ЈАПОНИЈА), СПЕЦИЈАЛНА НАГРАДА
1982 – МОНТРЕАЛ (КАНАДА), II НАГРАДА
– СКОПЈЕ, НАГРАДА „13 НОЕМВРИ“
1984 – ДУИЗБУРГ (ГЕРМАНИЈА), РАМНОПРАВНА НАГРАДА
1985 – МОНТРЕАЛ (КАНАДА), I НАГРАДА

AWARDS:

- 1974 – Ljubljana, 3rd Award
1977 – Akshehir (Turkey), Special Award
1978 – Istanbul (turkey), Special Award
1979 – Bordighera (Italy), Special Award
1980 – Knokke Heist (Belgium), Special Acknowledgement
– Skopje, 2nd Award
1981 – Tokyo (Japan), Special Award
1982 – Montreal (Canada), 2nd Award
– Skopje, „13th November“ Award
1984 – Duisburg (Germany), Split Award
1985 – Montreal (Canada), 1st Award

АНИМИРАНИ ФИЛМОВИ (СЦЕНАРИО, ЦРТЕЖ, ГЛАВНА АНИМАЦИЈА И РЕЖИЈА – ДЕЛЧО МИХАЈЛОВ) ВО ПРОДУКЦИЈА НА „ВАРДАР-ФИЛМ“, СКОПЈЕ

- 1977 – „ХОМО ЕКРАНИКУС“, цртан филм, 35 mm колор, 82 метри
1978 – „УСПЕХ“, цртан филм, 35 mm колор, 42 метри
1980 – „ХОМО ДОГМАТИКУС“, цртан филм, 35 mm колор, 208 метри
1982 – „ЛАВ СТОРИ“, цртан филм, 35 mm колор, 78 метри
– „АФИРМАЦИЈА“, цртан филм, 35 mm колор, 98 метри

ANIMATED FILMS (Screenplay, Drawing, Principal Animation and Director – Delco Mihajlov) PRODUCED BY „VARDAR – FILM“, SKOPJE

- 1977 – „HOMO ECRANICUS“, cartoon film, 35mm colour, 82 meters
1978 – „SUCCESS“, cartoon film, 35mm colour, 42 meters
1980 – „HOMO DOGMATICUS“, cartoon film, 35mm colour, 208 m.
1982 – „LOVE STORY“, cartoon film, 35mm colour, 78 m.
– „AFFIRMATION“, cartoon film, 35mm colour, 98 m.

ХРОНИЧАР НА МАКЕДОНСКАТА СЦЕНА

Делчо Михајлов е хроничар на македонската сцена што ги подразбира сегментите од живеењето, битисувањето на еден народ и пошироко – општочовечките проблеми и ситуации, актуелниот миг на човековата егзистенција на ова планета, неговите навики, аномалии, позитивни одредници...

Секојдневието како знак и симбол на една целосна историја, една еволуција на човечкиот род, како „стилска фигура“, во сите пори на случувањето на денот и на ноќта – во секој чекор на вселената што го оформува, го дефинира и го осмислува Делчо Михајлов. Го бележи во своите „мали-големи“ кадрирања, во едно можно видување на светот во којшто живееме. Ликовниот елемент или миг во кој карикатурата мора да добие и соодветна ликовна вокација, или, едноставно речено – појавност – е и вид на сознавање на начинот на транспонирањето на идејата и стилот на исказувањето на ликовното. Впрочем, како и во другите медиуми, и карикатурата „има право“ да биде елаборирана, разгледувана и вреднувана во овој контекст.

Од самиот почеток, особено во карикатура за весник, се дефинира како хроничар со ендоставна, елоквентна и јасна форма на она што го има депонира но во својата мисла. Композицијата е крајно редуцирана, мислата, пораката, е исказана низ цртежот што ги содржи карактеристичните особености на една порака, транспонирана во ликовниот јазик, обликувана во препознатлива „представа“ што ја следи содржината, „приказната“. Карикатурата е некаде помеѓу, или, поточно – таа е синтеза на пишуваниот збор (комедија, сатира) и ликовниот. Очигледно, читливо, кај Михајлов е примарен ликовниот, не „говорниот“ контекст. Како регистратор на движењето во времето и просторот и нивното отсликување во нас, неговиот товар, некогаш лесен и совладлив, некогаш тежок и очаен, длабоко е впиен, вткаен во една „вистина“, во една „епопеја“ на исказаното од оптимизмот до апсурдот на постоењето на еден формален систем каде што сè се движи, а ништо не се менува...

Изложбената карикатура има посебно место, поинаков период и почит во мислата на Делчо Михајлов, каде што ликовната транскрипција и елаборација бара посебен период, иако во основа е и сосема логично, се задржуваат и се запазуваат облиците – формите што го дефинираат ракописот на авторот. Како архитект, лесно ја „проектира“ градбата на композицијата, перспективата... како немир на сликата или отсликувањето на својата мисла.

Во таа конструкција внесува (како дел од размислувањето за проблемот и неговото можно решавање) некои битни сегменти што ги наоѓаат своите репери во чистата ликовност, во визуелноста: светло-темното го решава со линеарно, испрекинато напластвување со куси цртички – дамки што избираат и го создаваат цртежот, го дефинираат обликот. Постапно, оттаму се гради обликот како минуциозно создадена мрежа, како „технички цртеж“ реализиран како форма со варирање на густината на линеарниот „набој“, за да конечно стане ракопис со кој ја „исцртува“ градацијата на светло-темното, со кој ја обликува формата што честопати ја мултилицира за да ја потцрта, да ја потенцира идејата во нејзиното „огледало“. Тој бран од линии, како дантела, трепери, избира и го доловува и допира движењето, кое целосно ќе го искаже во анимираниот филм. Оттогаш и оттука се случува подвижната слика: архитектонски – во перспектива, колористички во сликаното и движечки – во просторот. Овој сегмент, последниот, надополнет, надграден... авторот го има пренесено во анимираниот филм, како најдекватен, најподатен за овој медиум, каде што карикатурата во сета своја комплексна поставеност преминува во подвижна слика, за која е и „предиспонирана“. Од ова лично приеспитување на сопствените сили и усилби, карикатурата, основната определба на Михајлов, да добие и други конотации, а да го зачува својот дигнитет, започнува и „консензусот“ меѓу плошната слика и нејзиниот „продолжен“ живот и времетраење во кадарот, во филмот, каде што низ друга призма го исказува револтот и сарказмот преку препознатлив цртеж, јасна порака.

Во карикатурата и во анимираниот филм го антиципира, низ робустни, но ситлизирани форми, во композиција секогаш поставена во перспектива, најчесто како илustrација на апсурдот, специфичниот кодекс на сопственото „депо“ на сфаќањето и толкувањето на светот. Формата со која авторот ја исказува интимната претпоставка за сликата на светот, за сегментите од нашето живеење, е водена и спроведена со доследен ликовен модус – чиста, површина – простор и едноставна приказна внатре во неа, со неколку сегменти или фрагменти, со кои ја иницира или дефинира мислата. Бојата како и линијата и перспективата имаат „ист, рамноправен ангажман“ – сите треперат, се движат и се

THE CHRONICLER OF THE MACEDONIAN SCENE

Delco Mihajlov is a chronicler of the Macedonian scene who understands the segments of the life and livelihood of a people and also, in a wider sense – general human problems and situations, the current moment of man's existence on this planet, his habits, his anomalies, his positive features...

Delco Mihajlov defines everyday life as a sign and a symbol of history as a whole and of the evolution of mankind; he gives it meaning as a "figure of speech", in every pore of the happenings of day and night, and in every step of the universe that shapes it. He registers it in his "little – big" framings, in one possible view of the world we live in. The artistic element or moment in which the cartoon must be given an appropriate visual vocation or, simply put, appearance, is also one way to establish a means by which to transpose the idea and the style of artistic expression. After all, just like any other medium, cartoon too is entitled to be elaborated, surveyed and valued in that respect.

At the very beginning, particularly in the newspaper cartoon, Mihajlov defines himself as a chronicler of a simple, eloquent and clear form of what he has in mind. The composition is extremely simplified; the thought, the message is conveyed through the drawing which comprises the peculiar features of a message, transposed into the language of visual art, shaped into a recognizable "impression" that follows the content, "the tale". The cartoon is somewhere in the middle ground or – to be more specific – it is a synthesis of the written word (comedy or satire) and of visual art. Evidently, readably, it is the visual, and not the "speaking" context that is primary in Mihajlov's work.

Like an indicator of the movement of time and space and their reflection in us, his burden is sometimes light and bearable, sometimes desperately heavy. It is deeply absorbed, embroidered in a "truth", in an epic tale of what is being told; whether a tale of optimism, in which everything is always in movement, or of the absurdity of a formal system, and nothing ever changes...

The exhibition cartoon has a special place, a different approach and respect in Delco Mihajlov's thought, where visual transcription and elaboration demand a specific approach, although, as is basically quite logical, the patterns – shapes that define the author's idiosyncrasy are retained. Being an architect himself, he easily "draws up the plan" for the building of the composition, of the perspective... as a commotion of the image or of the reflection of his own thought.

In this construction, he brings in (as part of the contemplation on the problem and its possible solution) certain significant segments that find a rapport in pure art, visuality: his solution for the bright – dark contrast consists of linear, broken layers of short lines – dots that vibrate to create the drawing and define the shape. Gradually, the shape is constructed from there, like a meticulously built – up web, like a "technical drawing" realized as a form in which there is variation of the linear "charge", which ultimately becomes the handwriting with which he "draws" the bright – dark gradation, with which he forms the shape that he often multiplies in order to underline and emphasize the idea in its "mirror". This wave of lines, like a lace, trembles, vibrates and renders and touches movement, which he will wholly express in his animated film. It is then and there that the motion picture is born: architecturally, in space – in perspective colouristically in the drawing and movement. This final segment, enriched, ...the author has moved into animated film as the most adequate, most appropriate for this medium, where the cartoon, with all of its complex posture moves into the motion picture, for which it is, after all, "predisposed". Out of this personal reexamination of his own powers and endeavours, the cartoon, which is basic Mihajlov's commitment, begins to gain other connotations, while retaining its dignity; a "consensus" is achieved between the flat drawing and its "prolonged" life in the frame, in the film, where he expresses through a different prism the revolt and sarcasm, through the recognizable drawing, through the clear message.

In the cartoon and in the animated film he anticipates the specific code of one's own "warehouse" of comprehension and interpretation of the word, by means of rough yet stylized forms, in a composition that is always laid in perspective, most frequently as an illustration of the absurd. The form in which the author expresses the picture's intimate assumption of the world, of the segments of our living, is conducted and carried out through a consistent artistic mode – pure surface – space and a simple tale within, with several segments or

надополнуваат. Како што се напластвува линија за да го искаже обликот и движењето, така се „напластвува“ нијансирањето, бојата, поставени во еден „стегнат“, близок, пифатлив простор во кој секојдневно опстојуваме и со кој се судруваме. Обликот го мисли како мисла во облик и обратно, и неговиот живот го изедначува со животот на идеите.

Делчо Михајлов е пред сè карикатурист и во тој контекст ги користи своите преиспитувања на можностите и „ракурсите“ што ги нуди и дава филмската лента, за да го збогати ликовниот ракопис во неговата вечна љубов – карикатурата – дефиниција на неговата мисла. Делата, така, стануваат подвижни во својата статичност – мрежата на линиите се згуснува и разредува, се осветлува, и потемнува – контурира. Ниту ни е должност, ниту пак можеме да ги објасниме причините за ова „совпаѓање“, туку е значајно, битно, тоа да го констатираме...

А сето тоа се случува во животот – во едно нерамномерно движење, со тек на околности, или дури и случајно...

„Како самостојни, облиците и понатаму живеат, ја поттикнуваат акцијата, ја потчинуваат онаа иста акција од која што и потекнуваат, која што ги предизвикала за да ја зголемат, да ја потврдат и прилагодат. Облиците се создавач на универзумот, на уметникот и на самиот човек“. (А. Фосион)

Викторија Васева Димеска

fragments with which he initiates or defines his thought. Just like the line and perspective, the colour too is "equally engaged" – they all tremble, they move and complement each other. Just as the line comes down in layers in order to express shape and movement, so do shading and colour "come down in layers", placed in a "tight" close, acceptable space in which we live everyday and within which we encounter one another. He conceives the shape as a formed thought and vice versa, and he balances his life with the life of his ideas.

Delco Mihajlov is, above all, a cartoonist and in this context he benefits from his reexaminings of the opportunities and the "perspectives" that the movie tape offers, in order to enrich the artistic manuscript in his enduring love – the cartoon – with a definition of his thought. His works thus become mobile in their stasis – the net of lines becomes condensed and reduced, becomes brighter and darker while retaining its contours. It is not our duty to explain the reasons for this "coincidence", nor are we able to do so; it is only important that we establish it...

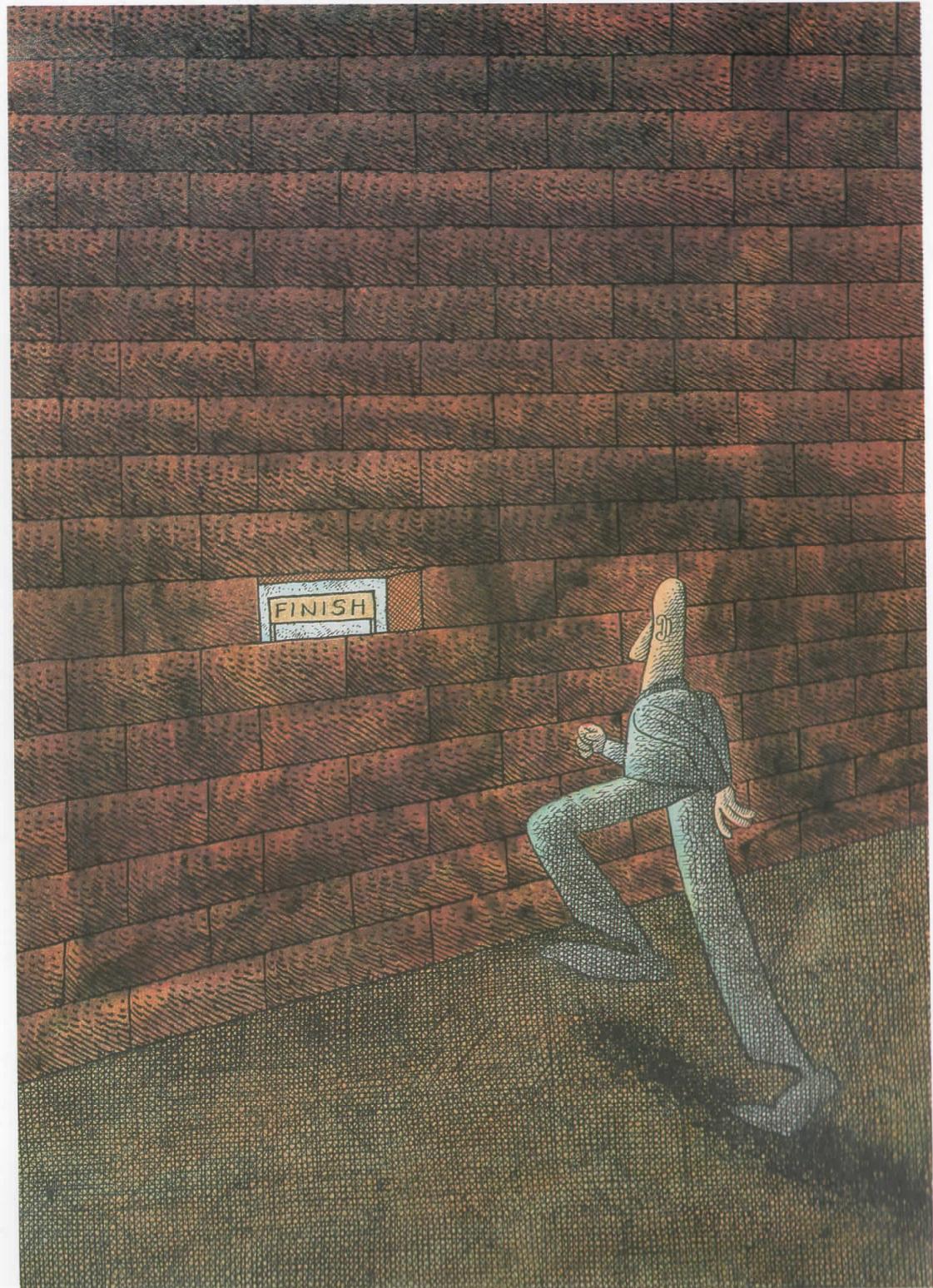
And all of it happens in life – in an uneven movement, along with circumstances, or even quite by chance...

"Shapes continue their life as independent, they stimulate action, they conquer the very action from which they derive, which challenged them to augment it, to confirm it and to adjust it. Shapes are the creators of the universe, of the artist and man himself. " (A. Fosion)

Viktorija Vaseva Dimeska

ИЗДАВАЧ:
УМЕТНИЧКА ГАЛЕРИЈА, СКОПЈЕ
ОДГОВОРЕН УРЕДНИК:
ДРАГАН БОШНАКОСКИ
ОРГАНИЗАЦИЈА НА ИЗЛОЖБАТА:
МИРЈАНА ТАЛЕСКА
БИОГРАФСКИ И БИБЛИОГРАФСКИ
ПОДАТОЦИ:
МИРЈАНА ТАЛЕСКА
ПРЕДГОВОРИ:
АНТЕ ПОПОВСКИ И
ВИКТОРИЈА ВАСЕВА ДИМЕСКА
ПРЕВОД НА АНГЛСКИ И ЛЕКТУРА:
ДАФИНА НИКОЛОВСКА
ДИЈАЛОЗИТИВИ: МИЛАН ЦИНГО
ПОРТРЕТ ФОТОГРАФИЈА МАРИН
ДИМЕСКИ
ЛИКОВНО ОБЛИКУВАЊЕ:
ДЕЛЧО МИХАЈЛОВ
ТИРАЖ: 1.000 ПРИМЕРОЦИ
РЕАЛИЗАЦИЈА: ПРОФОТО-
МАРКЕТИНГ, СКОПЈЕ
КАТАЛОГОТ Е ИЗДАДЕН СО ПОМОШ
НА СРЕДСТВАТА НА
МИНИСТЕРСТВОТО ЗА КУЛТУРА НА
РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА.

PUBLISHER:
Art Gallery „Skopje“
EDITOR – IN – CHIEF: Dragan
Bosnakoski
ORGANIZATION OF THE EXHIBITION:
Mirjana Taleska
BIOGRAPHICAL AND
BIBLIOGRAPHICAL NOTES: Mirjana
Taleska
FOREWORDS: Ante Popovski adn
Viktorija Vaseva Dimeska
TRANSLATION INTO ENGLISH: Dafina
Nikolovska
SLIDE: Milan Dzingo
PORTRAIT PHOTOGRAPHY: Marin
Dimeski
GRAPHICAL DESIGN: Delco Mihajlov
Printed in 1000 copies
REALIZATION: PROFOTO –
MARKETING, SKOPJE
The publishing of the catalogue was
sponsored by the Ministry for Culture of
the Republic of Macedonia

СПОНЗОРИ:

STUDIO
PROFOTO
MARKETING

 СТОПАНСКА БАНКА a.g.

 МАКПЕТРОЛ А.Д.
СКОПЈЕ

 MARCONI LTD.

 „Македонија тв“

ИПОЗ „ПРЕСПА“ –
Царев Двор – Ресен

ВЕЛУРФЛОК, Скопје

СЛОВИН-ЈУГОКОКТА